

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/21/2022
Identifikačné číslo spisu:	1710201986
Dátum vydania rozhodnutia:	19.12.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1710201986.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Železnice Slovenskej republiky, Bratislava, Klemensova 8, IČO: 31 364 501, proti žalovanému Z. N., narodenému XX. S. XXXX, N. J. I., Z. T. XXXX/XX, zast. advokátom, JUDr. Milanom Križalkovičom, Spišská Nová Ves, Hviezdoslavova 11, o zaplatenie 2.283,81 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 6C/67/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2020 sp. zn. 10Co/210/2017, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 20. apríla 2017 č. k. 6C/67/2010-222 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 2.283,81 eur do 15 dní po právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu vedený vo I. číslo účtu XXXXXXXXXX/XXXX a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

1.1. Po vyhodnotení dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a právnom posúdení veci podľa ust. § 179 ods. 1, § 181 ods. 1, § 186 ods. 1, § 187 ods. 2, § 188, § 191 ods. 1, 2 a 4 Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZP“) okresný súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Výkonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný bol dozorca spádoviska dňa 11. marca 2008 v čase o 14:30 h, kedy došlo v ŽST Bratislava - východ k nárazu posunujúceho hnacieho vozidla tretej staničnej zálohy do skupiny vozňov, ktorá po spustení zo spádoviska nezašla na určenú smerovú koľaj č 3, teda za tretí sled bŕzd, ale zostala stáť medzi prvým a druhým sledom koľajových bŕzd. Vyhodnotil, že tieto práce na spádovisku riadil žalovaný, ktorý aj prikázal k tretej staničnej zálohe zísť na smerovú koľaj č. 3S, nevyrozumel ich však, že medzi prvým a druhým sledom bŕzd zostala stáť spustená skupina vozňov - tretia staničná záloha, čo potvrdili aj svedkovia U. a H.. V tejto súvislosti poukázal na to, že i keď žalovaný v konaní pred súdom tvrdil, že rušňovodiča a vedúceho posunu rádio stanicou vyrozumel o prekážke v posunovej ceste, ktorú tvorili vozne, toto svoje tvrdenie však ničím

nepreukázal. Zdôraznil, že akákoľvek komunikácia medzi pracovníkmi, prebiehajúca rádio stanicami, bola elektronicky zaznamenávaná. Rozborom záznamov hovorov mal naopak za preukázané, že takéto vyrozumenie zo strany žalovaného neprebehlo. Žalovaný nepreukázal ani svoje tvrdenie, že záznamové zariadenie nebolo funkčné, prípadne, že s ním niekto manipuloval, čo bolo vyvrátené jednak písomným vyjadrením výrobcu zariadenia ako aj skutočnosťou, že prepis hovorov bol vykonaný komisionálne, a tiež výsluchom svedkov, ktorí jednoznačne potvrdili, že takéto vyrozumenie od žalovaného nedostali.

1.2. Podľa okresného súdu žalovaný v rámci svojej pracovnej náplne vrcholovo zodpovedal za prácu a bezpečnosť na pracovisku a jeho podiel viny vyplýval z nevyrozumenia tretej staničnej zálohy o prekážke v koľajisku ešte pred smerovou koľajou č. 3S. Z uvedeného vyvodil, že v čase vzniku udalosti sa žalovaný nevenoval dostatočne plneniu svojich povinností, nesledoval koľajisko (keďže k udalosti došlo na mieste, na ktoré zo svojho pracoviska priamo cez okno videl), a tým nesie svoj podiel zodpovednosti a viny na jej vzniku. Udalosť bola kategorizovaná v zmysle vtedy platného služobného predpisu ŽSR D17 „Nehody a mimoriadne udalosti“ ako ohrozenie bezpečnosti železničnej dopravy kategórie C16 a príčiny jej vzniku zisťoval dozorca prevádzky II. železničná stanica Bratislava - východ. Dospel k záveru, že žalovaný ako zamestnanec riadiaci rozraďovanie vozňov a všetky tým súvisiace činnosti na pracovisku porušil najmä článok 7 vtedy platného predpisu ŽSR Ž1 pravidlá železničnej prevádzky, v ktorom bolo uvedené, že „základnou povinnosťou zamestnancov zúčastnených na dopravných činnostiach je vzájomne sa informovať o mimoriadnostiach, ktoré môžu mať vplyv na bezpečnosť a plynulosť železničnej prevádzky“. Konštatoval, že všetky ďalšie citované porušenia potom súvisia s uvedeným článkom. Keďže žalovaný porušil svoje povinnosti ako dozorca spádoviska, je zrejmé, že žalobca preukázal, že medzi jeho zavineným protiprávnym konaním a následným vznikom škody bola príčinná súvislosť. Do pozornosti dal aj vyjadrenie žalovaného v čase šetrenia udalosti (ihneď po vzniku škody), keď sa vlastne stotožnil s vyjadreniami ďalších zamestnancov, a to S. U. a P. H., ktorí svoj podiel viny, každý vo výške 30 % na škodu uznali a vzniknutú škodu svojím podielom aj uhradili. Uviedol tiež, že ak žalovaný namietal aktívnu legitimáciu žalobcu v konaní, túto mal v čase podania žaloby za preukázanú. Žalobcom uplatnená náhrada škody vo výške 2.283,81 eur bola preukázaná dokladmi, a to protokolom o poškodení nákladného vozňa a faktúrou č. XXXXXXXXXX, pričom žalovaný výšku náhrady škody nespороval. Obranu žalovaného potom vyhodnotil za účelovú, ničím nepodloženú a nepreukázanú a keďže mal za preukázané, že žalovaný mal svoj podiel viny na vzniknutej škode, žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“ a „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 30. apríla 2020 č. k. 10Co/210/2017-267 ako vecne správny v zmysle § 387 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti (skutkové, či právne), ktoré by boli spôsobilé spochybniť správne závery súdu prvej inštancie. V odvolaní len zopakoval rovnaké argumenty, ktoré prezentoval už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dôsledne a dostatočne vysporiadal. Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie, keď mal na rozdiel od súdom prvej inštancie prijatých záverov za to, že z vykonaných dôkazov vyplýva to, čo on tvrdí. V odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dokazovanie nesprávne, že priznal väčšiu váhu dôkazom produkovaným žalobcom, a že dostatočne neprihliadal na výpoveď svedkov, ktorí vypovedali v jeho prospech. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení sporových strán, keď následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotil a dospel k rozhodnutiu. Dôkazy teda hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany (§ 191 CSP). Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. K odvolaniu žalovaného potom uvádza, že namietané nesprávne hodnotenie dôkazov, vrátane nesprávnych skutkových a právnych záverov, nie je opodstatnené. 2.2. Ak žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že v návrhu na vydanie platobného rozkazu bol žalobca označený „Železnice Slovenskej republiky, Bratislava“ hoci bol v tom čase v Obchodnom

registri SR zapísaný pod obchodným menom Železnice Slovenskej republiky, Bratislava, v skrátenej forme „ŽSR“, z čoho vyvodzoval, že žalobca nie je aktívne legítimovaný na podanie žaloby, a pre nedostatok jeho aktívnej legítimácie mala byť jeho žaloba zamietnutá, odvolací súd vyhodnotil túto odvoláciu námietku za nedôvodnú. V prvom rade uviedol, že žalobca bol v žalobe označený správne, a to riadnym obchodným menom (bez využitia jeho skrátenej formy) a nezameniteľným IČO-m, ktoré ho jednoznačne identifikuje. Napokon, žalobca by bol správne označený aj v prípade, ak by sa označil len „ŽSR“, teda skrátenou formou svojho obchodného mena. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že aj v prípade, že by žalobca pri svojom označení urobil nejakú písársku chybu (za stavu, že IČO-m bol identifikovaný správne a zároveň nezameniteľne), čo však nie je prípad prejednávanej veci, uvedené by nemalo za následok nedostatok jeho aktívnej vecnej legítimácie, ako sa nesprávne domnieva žalovaný. Na vysvetlenie odvolací súd uvádza, že vecnou legítimáciou je treba vo všeobecnosti rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého fyzická, či právnická osoba je subjektom práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom konania. Nedostatok vecnej legítimácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá, alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Na záver o tom, že žalobca je v konaní aktívne vecne legítimovaný, nemá žiadny vplyv skutočnosť, či sa v žalobe označil riadnym obchodným menom bez využitia jeho skrátenej formy a nezameniteľným IČO-m alebo či by sa označil len skrátenou formou svojho obchodného mena a IČO-m, čo mu zápis v Obchodnom registri SR taktiež umožňuje. Odvolacie námietky žalovaného vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

2.3. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

3.1. Dovolateľ je názoru, že v tejto veci súdy rozhodovali o náhrade škody v zmysle § 179 ods. 1 ZP, ktorú mal dovolateľ okrem iných zamestnancov žalobcu, spôsobiť zavineným porušením pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Súdy mali za to, že zamestnávateľ - žalobca preukázal zavinenie dovolateľa. Škoda nastala v roku 2008 a rozhodnutia boli vydané po 2012, po rozsiahлом dokazovaní, pričom už na počiatku, po vzniku škodovej udalosti, hlavní inšpektori bezpečnosti dopravy Generálneho riaditeľstva ŽSR žalovaného bezprostredne po nehodovej udalosti nevypočúvali, pretože bol vylúčený z okruhu zamestnancov, ktorí by mohli niesť zodpovednosť za nehodovú udalosť. Žalovaný bol v čase nehody v postavení dozorca spádoviska a preto všetky predpisy a ustanovenia týchto predpisov, ktoré mal porušiť sa na neho nevzťahujú.

3.2. Podľa napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však pri stanovení zodpovednosti žalovaného za spôsobenú škodu vychádzal z toho, že žalovaný mal svojim konaním porušiť predpis ŽSR Ž1 čl. 276, 485a, 486a, predpis ŽSR D110/T110, č. 1. 9d, prevádzkový poriadok ŽST Bratislava východ prílohu č. 24, čl. 2.1., smernice pre obsluhu a údržbu triediacej techniky automatizovaného spádoviska ŽST Bratislava - východ, St5, č.j. 1991-14úI, čl.11d, 40, 41, 119a časť Va. Všetky tieto predpisy sa vzťahujú na zamestnanca pracujúceho na pozícii vedúceho posunu, ktorému, okrem iných zamestnancov, v tomto prípade aj bola preukázaná zodpovednosť za vzniknutú škodu. Vzhľadom na to, že odvolací súd v tomto konkrétnom prípade konštatoval porušenie predpisov, ktoré sa však na dovolateľa v postavení dozorca spádoviska nevzťahujú, teda nie je splnená podmienka zavinenia, je zrejmé, že jeho rozhodnutie je v rozpore s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/318/2009, ako aj ustálenej súdnej praxe, pretože rozhodnutie súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keď na preukázanie protiprávneho úkonu, porušenia povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s nimi a príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody, a teda zavinenie, použil predpisy, ktoré sa na dovolateľa v tomto prípade vôbec nevzťahujú.

3.3. Navrhol, aby najvyšší súd v súlade s § 449 ods. 1 CSP rozsudok krajského súdu zrušil a v zmysle § 450 vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a žalovanému priznal právo na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že s tvrdeniami žalovaného nesúhlasí, má za to, že dovolateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, dôkazy a opiera sa len o skutočnosti a dôkazy, ktoré boli

predmetom dokazovania v prvoinštančnom konaní. Žiadal, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

7. Dovolateľ namietal dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

7.1. Pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to ako dovolateľ túto otázku zdefiniuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnú, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

8.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/38/2019, 4Cdo/32/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/25/2018, 8Cdo/100/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne

odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

10. Postupujúc podľa vyššie uvedeného dovolací súd poukazuje na to, že pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

10.1. Ak dovolateľ odôvodní prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018).

11. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

12. K spôsobu, ktorým žalobca v danom prípade odôvodňuje prípustnosť dovolania, najvyšší súd uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu v civilnom sporovom konaní spravidla predchádza riešenie celého radu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok s rôznym významom pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia civilný súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje ako bezvýznamné pre svoje rozhodnutie. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP musí byť preto v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, konkrétne o ktorú otázku dovolateľovi ide a či vo vzťahu k nej je daná prípustnosť (a v prípade prípustnosti aj dôvodnosť) dovolania.

12.1. Je potrebné si uvedomiť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie ďalšie odvolanie (porovnaj sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší odvolací súd, resp. súd, ktorý by mohol a mal posúdiť všetko, čím sa zaoberali súdy oboch inštancií; nemôže preto posudzovať všetky otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštančným, odvolacím a dovolacím konaním). Dovolací súd už opakovane uviedol, že v súvislosti s posudzovaním prípustnosti dovolania nie je oprávnený a ani povinný zakladať svoje úvahy na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli pri svojej argumentácii, že ide o právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (m. m. sp. zn. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017).

13. Najvyšší súd aplikujúc ustanovenie § 124 CSP v rozumnej miere posudzoval dovolanie podľa jeho obsahu a v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 09. júna 2020) dospel k záveru, že dovolateľ ako právnu otázku pri ktorej riešení sa mal odvolací súd

odkloniť od rozhodovacej praxe, uviedol otázku nesprávneho právneho posúdenia zavinenia žalovaného z dôvodu, že sa na neho nevzťahujú predpisy: predpis ŽSR Ž1 čl. 276, 485a, 486a, predpis ŽSR D110/T110, č. l. 9d, prevádzkový poriadok ŽST Bratislava východ prílohu č. 24, čl. 2.1., smernice pre obsluhu a údržbu triediacej techniky automatizovaného spádoviska ŽST Bratislava - východ, St5, č.j. 1991-14ú, čl.11d, 40, 41, 119a časť Va, pretože všetky tieto predpisy sa vzťahujú na zamestnanca pracujúceho na pozícii vedúceho posunu, ktorému, okrem iných zamestnancov, v tomto prípade aj bola preukázaná zodpovednosť za vzniknutú škodu. Dovolací súd má však za to, že táto otázka nie je otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

13.1. Pričom uvedené vyplýva jednak zo skutočnosti, že žalovaný takto formulovanú námietku v odvolaní neformuloval a odvolací súd sa ňou, preto vo svojom rozhodnutí ani nemohol zaoberať. Ale aj zo skutočnosti, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktoré potvrdil odvolací súd ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP a stotožnil sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom v podrobnostiach odkázal na jeho odôvodnenie [prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú jednotu], vyplýva, že okresný súd založil svoje rozhodnutie na tom, že „podľa názoru súdu žalovaný ako zamestnanec riadiaci rozrad'ovanie vozňov a všetky tým súvisiace činnosti na pracovisku porušil najmä článok 7 vtedy platného predpisu ŽSR Ž1 pravidiel železničnej prevádzky“ (viď bližšie bod 1.2. tohto rozhodnutia a bod 33. rozhodnutia okresného súdu) v nadväznosti na čo sa s uvedeným stotožnil odvolací súd v bode 19. svojho rozhodnutia „Správny je potom záver súdu prvej inštancie, že žalovaný sa v čase vzniku udalosti nevenoval riadnemu plneniu svojich povinností a ako zamestnanec riadiaci rozrad'ovanie vozňov a všetky tým súvisiace činnosti na pracovisku porušil najmä článok 7 vtedy platného predpisu ŽSR Ž1 pravidiel železničnej prevádzky“ Ak sa odvolací súd právnou otázkou zavinenia žalovaného podľa predpisu ŽSR Ž1 čl. 276, 485a, 486a, predpis ŽSR D110/T110, č. l. 9d, prevádzkový poriadok ŽST Bratislava východ prílohu č. 24, čl. 2.1., smernice pre obsluhu a údržbu triediacej techniky automatizovaného spádoviska ŽST Bratislava - východ, St5, č.j. 1991-14ú, čl.11d, 40, 41, 119a časť Va, nezaoberal, nemôže sa jej riešením na podklade dovolania zaoberať ani dovolací súd, inak by postupoval v rozpore s právnou úpravou a účelom dovolania.

13.2. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľom široko a nejednoznačne formulovaná právna otázka (bod 3. a 13. tohto rozhodnutia) v okolnostiach predmetného dovolacieho konania sa netýkala takého záveru, výlučne na ktorom spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie. Navyše takto dovolateľom nastolená otázka má v danom prípade povahu akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán.

14. Nad rámec uvedeného pokiaľ dovolateľ v dovolaní tvrdil, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to od jeho rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/318/2009, k uvedenému rozhodnutiu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že najvyšší súd v tejto veci posudzoval porušenie povinnosti zamestnanca v súvislosti s fakturáciou v cestovnej kancelárii a uvedenie do omylu konateľa. Preto je zrejmé, že v tomto bola posudzovaná odlišná skutková a právna situácia, než je tomu v rozhodovanom spore, preto aj za predpokladu, ak by dovolateľom formulovaná právna otázka bola otázkou, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, dovolací súd by musel dovolanie odmietnuť.

15. Skutočnosť, že dovolateľ nesúhlasí so záverom o dôvodnosti žaloby a uplatnenom nároku a na tom základe vyhovieu žaloby žalobcu, sama osebe nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť jeho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pretože tento záver súdov bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy viedli ku skutkovému a právnemu záveru a prijatiu ich rozhodnutia.

16. Dôvodom pre odmietnutie dovolania je skutočnosť, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolateľ zastúpený

advokátom totiž formálne označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ale podľa názoru dovolacieho súdu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 písm. a/ CSP neboli splnené, keď žalovaný v dovolaní neuviedol dostatočne konkrétnu právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Dovolací dôvod tak nebol žalovaným vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP a nemožno ho špecifikovať ani širším výkladom obsahu dovolania. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

17. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd môže len konštatovať, že dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je prípustné v zmysle § 447 písm. f) CSP, preto dovolací súd dovolanie odmietol.

18. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.